

Reissu koilliseen

Kaikki reissut alkavat samalla tavalla. Matkailuautosta tarkastetaan öljyn määrä ja se todetaan riittäväksi. Sitten pissapojille annetaan ruiskuteltavaa. Tällä kertaa pesin auton katon ja otsan onnistuen ihan välttävästi. Pelkkä kylmä vesi ja harja eivät irrota kaikkea likaa. Vaan kyllä Kainuuseen kelpaa. Ja taas oli kiire päästä liikkeelle.

Lähtö oli aikaisin lauantaiaamuna, perjantaina kaikenlainen pakkaus, parranajo, saunominen ja rouvan selän pesu. Olin luvannut viedä hänet tansseihin Naapurinvaaralle. Sain sieltä vastauksen sähköpostiini ja tiedon, että matkailuautossa voi alueella yöpyä, eikä naapureista ole vaaraa. Lähdin silti itse mukaan tansseihin.

Samalla reissu oli myös syysruskan alun katsastus mäntyvaltaiseen Kainuuseen. Tavoitteena oli nauttia luonnosta kaikin puolin ja katsella maisemia korkeilta vaaroilta. Kuin kotka oisin.

Edellinen reissumme oli elokuun puolella, mutta nyt säiden viilennettyä kaikki mukaan otettava vaatetus on valittava uudelleen. Harkiten on tehtävä myös menomatkan ostokset Kuopiossa. Alkossa ainakin, kun en häveliäisyyttäni voi käydä paikallisessa myymälässä joka kuukausi - tarkoitan joka vuosi.

Kuopiosta päästiin matkaan alle sadan euron kuluilla kohti Kainuuta. Lounaalla Kallaveden rantalevikkellä näimme harvinaisen harmaahaikaran lennossa. Valtatiellä Kuopiosta Kajjaaniin tuli valtavasti matkailuautoja vastaan. Lähes joka kuudes oli matkailuauto. Mutta miksi ne olivat menossa etelään, kun Kainuuseen oli luvassa hyvää säätä? Se jäi vaivaamaan.

Leppoisasti ajettu matka toi meidät iltapäivällä lähes Vuokatin vaaran huipulle. Vuokatti ei ole niin korkea eikä sijaitse niin pohjoisessa, että sen laki olisi puuton ja ruskavarpujen peittämä. Koivujen ja mustikan ruska oli kuitenkin jo hyvällä alulla. Vaara oli urheilullinen, Vuokatin Urheiluopiston alueeksi omima. Hyppyrämäki, lasketturinteitä ja hissejä, paljon kuntopolkuja ja tiellä rullahiihtäjiä. Sekä ilmeisesti kaikille tarjolla vettä ja kirpeää mehua. Kävimme patikoimassa lenkillä, jossa korkeuseroja oli vähän liikaakin. Minun oli välillä huilattava.

Kuva Vuokatilta

Illansuussa pääsimme sitten perille Naapurinvaaran Huvikeskukseen. Opastaulussa annettiin karavaanareille ohjeena, että autot/vaunut on parkkeerattava 1,5 metrin välein ja peruutettava mahdollisimman etäälle metsään päin. Myöhemmin havaitsin, että parkkiopas huolehti etäisyyksistä ohjaamalla ja jopa siirrättämällä tulijoita eikä turhaan, sillä P-alue oli tupaten täynnä tanssien alettua.

Tanssiorkesterina oli maankuulu Finlanders, kuusipäinen tanssiorkesteri. Olen hyvin kranttu tanssimusiikista ja tämä oli alkukesän jälkeen vaimolle lähes viimeinen mahdollisuus käydä tansseissa. Hän kun ei kelpuuta muita kaverikseen.

kuva netistä

Huvikeskuksen taakse P-alueelle ei kuulunut musiikki ollenkaan ja kun menimme yhdeksältä sisälle, siellä olikin jo täysi meno päällä. Finlanders oli niin hyvä kuin muistinkin. Päälauluslisti oli loistavassa vedossa ja toinenkin laulaja oli kehittänyt taitojaan. Välillä orkesteri esiintyi jopa neliäänisesti laulaen. Pidin erityisesti torvista, siis soittimista, ja niiden soloista, vapaista improvisoinneista ja välisoitoista. Kirkkaasta trumpetista, vahvasta saksofonista.

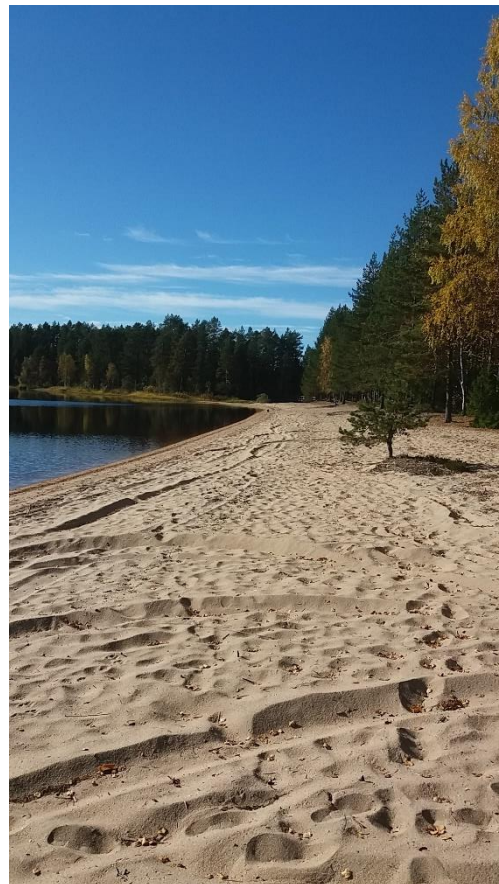
Rakastuimme taas.

Aamusella jatkoimme matkaa väsyneinä viettämään lepopäivää Rautavaaran Älänteen Natura-alueelle. Siellä on harjuja ja hiekkarantoja, puolukoita ja sieniä. Kävimme sieppaamassa noita luonnon antimia lounaan mausteeksi ja leiriydyimme Rouskunhiekan rannan P-alueelle. Sää oli mitä parhain. Lämpötila nousi päivällä neljääntoista asteeseen ja taivas oli lähes pilvetön.

Yhdelle rannan nuotiopaikalle kiikutin tuolimme, pöydän ja polttopuita. Onneksi niitä oli mukana, sillä puuvaja oli täysin tyhjä. Se kertonee paikan suosiosta.

Aurinko lämmitti niin, että rouva käväisi jopa uimassa pelkäämättä vokkihaukia.

Alueella on kolmen ja puolen kilometrin luontopolku lammen ympäri, infoineen ja tauluineen, nuotiopaikkoja, kompostikäymälä, puuvaja ja pukukopit. Rouskunhiekkä on kesällä suosittu uimaranta, mutta nyt syyskuun puolivälin jälkeen tyhjä.

Kuva laguunista Älänteellä. Paikalla oli kahistelemassa ja pariutumassa luottavaisia sudenkorentoja. Sepe-koira ilmestyi lähes aina kuvaan.

ei sentään tähän Ruska-aikaan -kuvaan

Järvellä uiskenteli kuiikka. Se kyseli matalalla äänellään **ouuu**, ja viereiseltä lammelta tuli vastaus korkealla äänellä, kuiikka-kuiikka. Vielä oli kesää jäljellä. Teeret pulisivat kauempana.

Kokkasimme nuotiolla illallisen sienikastikkeen ja puolukkahillon kera. Tulistelimme nuotiolla ja nautimme myös Kuopion kauppareissun antimista. Katsoimme auringonlaskun. Mutta syksy oli saapunut ja ulkona tuli kylmä nuotion hiipussa.

Pakenimme vaunun lämpöön. Auringosta ja edellisen yön valvomisesta johtuen nukahdimme aikaisin, oikeastaan kesken illan, emmekä jaksaneet nousta edes yöllä katsomaan mahdollisia Perseidet - tähdenlentoja tai revontulia. Valosaastetta kun ei ollut.

Onneksi aamu oli upea. Lähes täysikuu pilkisti aamuruskon värjäämien pilvien välistä.

Rantavedestä nousi usvaa, jota olematon tuuli kuljetti järvelle. Päivästä tulisi taas aurinkoinen.

Hietikolla näkyi suurehkoja linnun jälkijatoja. Tepastelija paljastui pois lähtiessä, kun tiellä nähtiin metsoukko ja -akka yhdessä soraa nokkimassa.

Luonnon seurannan lisäksi yksi reissun tarkoitus oli ihailla Itä-Suomen näköaloja. Vuokatin jälkeen seuraavana kohteena oli Rautavaaran Kiparin kylässä oleva Kiparinvuori.

Noustessamme rinnettä kuusikossa Sepe osoitti poikkeuksellista huomiota polun varteen. Käskytin sitä lähemmäksi, mutta kohta se meni taas eteenpäin ja merkkasi, että kuudessa on jotain mielenkiintoista. Ja siellä, parin metrin korkeudessa oli kärppä, joka katseli koiraa ja meitä. Se oli katsonut parhaaksi kiivetä turvaan. Se nousi helposti runkoa ylemmäksi.

Kiparinvuoren lakialue on kovaa, jääkauden kestänyttä kvartsiittia. Siellä oli myös näköalatorni, tilava kota, tyhjä puuliiteri ja kompostikäymälä.

Vaaralla oli aiemmin kelkkarata, jolla järjestettiin mm. luonnonrata-kelkkailun MM-kilpailut v.1998.

Nyt alue on enää vähän käytetty ja polut ovat kasvamassa umpeen, paitsi em. kelkkaradan alue. Alhaalla on runsaasti karua sorakenttää pysäköintiin.

Näköala alhaalla levittäytyvälle tyynele ja osin tuulenvireiselle Keyritynjärvelle.

Kiparin näkötorni

Huipun männyissä kävi tilhiparvi kuin ennakoiden talven tuloa. Alarinteen kuusikossa oli tiaisparven mukana aivan lähellä poseerannut hippiäinen.

Ajelimme tyytyväisinä kotiin auringon yhä paistaessa. Onko reissaaminen tosiaan näin mukavaa. Olisimme viihtyneet kaumminkin, mutta olimme saamassa vieraita kotitorpalle.

